

Los Andželas, Kalifornija, šeštadienis, gruodžio 5 d.

Iki Kalėdų buvo likusios lygiai trys savaitės. Andželai Vud tas šeštadienis žymėjo, kaip ji sakydavo, „sezoną“ pradžią. Prekybos centrai, centrinės gatvės, net mažiausios kampinės parduotuvėlės tokiu metu jau būdavo pasipuošusios netikru sniegu, blykčiojančiomis švieselėmis ir spalvingomis dekoracijomis; visur knibždėte knibždėjo žmonių, pasirengusių leisti pinigus ir ieškančių tobulų dovanų. Tai buvo tas metų laikas, kai daugelis tik gūžtelėdavo, nuvydavo šalin mintis apie santaupas ir tardavo sau: „Et, kokio velnio, juk Kalėdos“, o paskui visa galva panirdavo į apsipirkimą, išleisdavo daugiau, nei galėdavo sau leisti, kartais net gerokai daugiau, nei leisdavo banko sąskaitos.

Andželai „sezonas“ reikė laimingus žmones su kietai prikimštomis piniginėmis ir rankinėmis, mat prieš Kalėdas visi trumpam vėl imdavo mokėti grynaisiais. Šiais laikais dauguma Los Andželo gyventojų nesinešiodavo grynųjų, net smulkių, mat už viską mokėdavo kortele — tiek už kramtomosios gumos pakelį kampinėje krautuvėje, tiek už prabangius pirkinius Rodeo kelyje. Jokių grynųjų, jokios painiavos, jokio galvos skausmo. Išties atėjo elektroninių pirkinių era. Tiesą sakant, prekeiviams ir parduotuvių savininkams dėl to buvo nei šilta, nei šalta, tačiau Andžela nebuvo prekeivė. Ir savo verslo neturėjo. Ji buvo profesionali kišenvagė, todėl iš kortelių merginai buvo mažai naudos. Žinoma, Andžela galėjo pasinaudoti kredito kortelėmis ir išmaniaisiais telefonais, kai juos nugvelbdavo — taip ir padarydavo, — tačiau jos pasaulyje viešpatavo gryniesi, todėl atėjus „sezonui“ merginos veide sušvisdavo šypsena.

Šiomet Andžela nusprendė pradėti sezoną apsilankymu jaukioje Tuchunga Vilidžo prekybos gatvėje.

Tuchungos prospektas, esantis netoli Ventūros bulvaru Studijo Sityje, buvo įsitaisęs tarp Kolfakso Pievų ir Vudbridžo Parko kvartalų. Vilidžas — prabangus kvartalas, kuriame galėjai rasti įvairiausių ir žaviausių parduotuvių, butikų, restoranų, barų ir kavinių. Nėra ko stebėtis, kad Vilidžas visus metus traukdavo gausius pirkėjų būrius, ypač savaitgaliais. „Sezono“ metu jų skaičius eksponentiškai išaugdavo — gatvę užplūsdavo laimingų žmonių prikimštomis piniginėmis jūra.

Kai tik galėdavo, Andžela mieliau dirbdavo vakarais ir naktimis — tai dar viena priežastis, dėl ko ji taip mėgo švenčių sezoną. Tam, kad priimtų kuo daugiau klientų, dauguma parduotuvių gruodžio mėnesį prailgindavo įprastą darbo laiką. Mergina tą žinojo, todėl nusigavo į Tuchunga Vilidžą vos saulei pradėjus nirti už horizonto; artėdama prie Vilidžo iš Vudbridžo pusės, Andžela su pasitenkinimu pastebėjo, kad gatvėje knibždančių pirkėjų minia išaugo dvigubai, palyginti su pernai.

— Dievinu kalėdinį metą, — ištarė Andžela pati sau, įrėmusi į delną sutraškino krumplius ir užsimovė plonytes raudonas odines pirštines.

Saulė jau ruošėsi atsisveikinti su Angelų miestu iki ryto, temperatūra nukrito iki aštuonių laipsnių pagal Celsijų: ne taip ir blogai žiemos vakarui tuose kraštuose, iš kur buvo kilusi Andžela, tačiau mieste, kuriame karštis ir saulė buvo laikomi garbės gyventojais, aštuonių laipsnių buvo per akis, kad visi išdidūs Los Andželo gyventojai imtų rausti spintas, ieškodami storiausių ir šilčiausių paltų. Nors iš pirmo žvilgsnio taip neatrodė, bet tokiai kaip Andžela stori žieminiai paltai buvo tikras išganymas, mat dauguma žmonių naudodavosi išorinėmis kišenėmis. Žieminiai paltai atstojo storą, šilumą izoliuojantį sluoksnį tarp kūno ir išorinių kišenių, o tai reiškė, jog nereikėjo net būti profesionaliu kišenvagiu, kad išvaduotum auką nuo jos turimų turtų. Sausakimšoje aplinkoje, kur žmonės negalėjo išvengti su-

sidūrimų gatvėje ar parduotuvėje, iškraustyti svetimas kišenės buvo dar lengviau. Įgudusiai profesionalei Andželai perpildytas Tuchunga Vilidžas, kur aštuoniasdešimt procentų žmonių vilkėjo storais paltais, prilygo nemokamai suvenyrų parduotuvei.

— Prie darbo, — paakino save mergina, įsiliejo į minią ir ėmė naršyti ją žvilgsniu it vanagas, ieškantis grobio.

Nepraėjusi net pusės per visą kvartalą besitęsiančios gatvės, Andžela jau buvo nugvelbusi tris pinigines. Lengvai galėjo pačiupti ir daugiau — gerokai daugiau, — bet „sezono“ metu nebuvo reikalo vagiliauti „aklai“, kai vagi piniginę, nežinodamas, ką ten rasi.

Andželos metodas buvo paprastas ir nesudėtingas: stebėti pirkėjus, mokačius už prekes parduotuvėje ar gatvėse. Šis supaprastintas metodas turėjo dvigubą privalumą: pirma, Andžela iškart matydavo, kas turi grynųjų, o kas ne. Antra, matydavo, kur nusižiūrėtoji auka įsideda piniginę — į palto kišenę, į švarko kišenę, į rankinę ar panašiai. Paskui telikdavo pasekti auką ir sulaukti tinkamos akimirkos; Andžela niekada neskubėdavo. Šįkart prireikė vos penkiolikos minučių, kad sulauktų, kaip ji sakydavo, „patikros laiko“.

Andžela niekada nepasiduodavo goduliui. Jau nebe. Tas vienintelis kartas, kai pasidavė, nugramzdino merginą į dugną ir kainavo neilgą viešnagę kalėjime, į kurį Andžela prisiekė gyvenime nesugrįšianti. Po to karto ji paprastai nukniaukdavo ne daugiau nei tris pinigines per vieną išėjimą ir vėliau patikrindavo, kiek jose grynųjų ir kredito kortelių. Jei surinkdavo pakankamai, darbą baigdavo. Jei ne, atsikratydavo piniginių ir grįždavo į gatvę antro raundo.

Nugvelbus trečiąją piniginę Andželai reikėjo saugios vietos laimikių turiniui patikrinti. Už istorinio ir nuolat perpildyto „Vitello“ restorano pačiame Tuchunga Vilidžo centre buvo įsispraudęs „Rendition Room“*, ketvirtojo dešimtmečio atmos-

* „Pasirodymų kambarys“ (angl.). (Čia ir toliau — vert. past.)

fera dvelkiantis kokteilių baras, kurio tualetas idealiai tiko Andželos planui.

Ji jau kelis kartus lankėsi šiame retro bare, bet dar nebuvo mačiusi jo tokio pilno. Moterų tualete eilėje teko laukti ilgiau nei penkias minutes, kol pateko į vieną iš kabinų. Užsirakinusi viduje mergina patikrino grynuosius pinigines ir pasijuto it devintame danguje.

Šeši šimtai aštuoniasdešimt septyni žali už mažiau nei ketvirtį valandos darbo, — pamanė sau, paslėpusi didžiąją grynujų dalį liemenėlėje. — Neblogai kaip pirmai dienai.

Sekundėlės dalį susimąstė, ar nevertėtų grįžti į Vilidžą antro raundo. „Ten yra daug daugiau, — šnabždėjo į ausį Nutrūktgalvė Andžela. — Per vakarą užsidirbtum mėnesio sumą.“

Tačiau Praktiškoji Andžela taip pat buvo šalia ir bemat atmetė šią mintį.

„Darbą baigėm, Andžela. Esi per daug protinga, kad taip elgtumeis. Užuoat iškrėtusi kvailystę, geriau atšvėsk užsisakydama taurę gėrimo. Šiaip ar taip, juk esi kokteilių bare.“

Andžela tikrai buvo protinga. Atlikusi bausmę kalėjime, daugiau niekad nesiginčijo su proto balsu.

Kadangi darbas šįvakar buvo baigtas, prieš išeidama iš kabinos Andžela nusiėmė juodų plaukų peruką, išsiėmė tamsius kontaktinius lęšius ir viską susidėjo į krepšį.

Baras buvo pilnas, todėl Andželai teko kelias minutes palaukti, kol bus aptarnauta. Permetusi akimis kokteilių meniu, nusprendė rinktis klasiką — kokteilį su konjaku ir apelsinų likeriu. Merginai pasisekė ir su stalu: vos tik nususuko nuo baro su gėrimu rankose, nuo aukšto apvalaus staliuko, esančio vos už kelių žingsnių, nuėjo žmonės. Andžela greit prie jo prisiartinė.

Gurkšnodama kokteilį ėmė žvilgsniu bėgioti po minią. Dėl darbo šįvakar nepersigalvojo, bet kad ir kur būdama stebėdavo šalia esančius žmones. Šis įprotis Andželai buvo įaugęs į krau-

ją... tapęs refleksu. Ji taip elgdavosi pati to nesuvokdama. Po dvidešimties sekundžių Andžela jau buvo užfiksavusi tris lengiausius grobius, kokius tik buvo tekę matyti.

Už keturių stalų į dešinę sėdėjo du vyrai, įkopę į penktą dešimtmetį. Abu jau apsvaigę. Akiniuotis buvo įkišęs piniginę į švarko kišenę, o perlenktą švarką užmetęs ant tuščios kėdės sau iš dešinės, kišenė su pinigine buvo viršuje.

Už trijų stalų priešais Andželą sėdėjo dvi merginos per dvidešimt ir gurkšnojo „Margaritas“. Sėdinčioji arčiau Andželos buvo pakabinusi atsegtą rankinę ant kėdės atlošo.

Prie gretimo stalo dešinėje stovėjo aukštas džentelmenas, įsmeigęs akis į mobiliųjį telefoną. Itin elegantišką odinį krepšį jis buvo pasidėjęs ant grindų, sau šalia kojų. Andžela krepšio turinio nežiūrėjo, bet būtų galėjusi galvą guldyti, kad viduje yra kas nors vertingo.

Žmonės visiškai nemąsto, — pagalvojo Andžela ir vos regimai papurtė galvą. — *Regis, jie niekad nepasimoko.*

Andželos dėmesiui vėl nukrypus į krepšį ant grindų bei vyrą su mobiliuoju telefonu, prie jo prisigretino pagyvenęs, septintą dešimtį įpusėjęs ponas. Andžela girdėjo jų pokalbį.

— Atsiprašau, — ištara senjoras, rankoje laikantis taurę su viskiu. — Nieko prieš, jei pasidėčiau gėrimą ant jūsų stalo? Šį vakar baras gan pilnas.

Aukštasis vyras neatplėšė akių nuo telefono.

— Verčiau jau nedėtum.

Išgirdusi atsakymą Andžela susiraukė, tarsi jai būtų pasigirdę.

— Užimsiu tik patį stalo kraštelį, — dar sykį pamėgino senyvas ponas. — Tik gėrimą pasidėsiu. Aš jums netrukdysiu.

— Na, tu jau man trukdai, — atšovė aukštasis vyras, galiausiai pakėlęs akis į vyresniąją džentelmeną. — Eik ir susirask kitą vietą gėrimui pasidėti, senoli. Šitas stalas užimtas.

Andžela išpūtė akis ir negalėdama patikėti savo ausimis įsistebeilijo į aukštaūgį vyrą. *Na ir šiknius*, — pamanė.

Pristigęs žodžių senjoras kurį laiką stovėjo kaip įbestas, nežinodamas, ko griebtis.

— Sakiau, kad nešdintumeis iš čia, seni, — tvirtai pakartojė aukštasis vyras.

Pritrenktas senolis apsisuko ir nuėjo.

Mergina jau norėjo pasiūlyti jam savo stalą, kai į ausį sukuždėjo Nutrūktgalvė Andžela:

„Tas tipas su telefonu yra visiškas subingalvis, Endže. Turėtum jį pamokyti.“

Andželos žvilgsnis nukrypo į odinį vyro krepšį ant grindų.

Aukštaūgis vyras vėl sutelkė dėmesį į mobiliųjį telefoną.

Mergina užbaigė gėrimą ir pasislinko į kitą stalo pusę. Dar stovėjo aukštaūgiui už nugaros. Ji pagriebė savo mobiliųjį ir pakėlė prie ausies, kad niekam nekristų į akis. Vaidindama, kad kalba telefonu, dešinę koją pastatė šalia odinio krepšio, gulindama ant grindų, rankenos.

Vyras kažką įnirtingai rašė mobiliajame telefone.

Vaidindama, kad kalbasi telefonu, Andžela nusigręžė nuo vyro ir žengė du žingsnius į priekį. Ištiesusi kaklą apsidairė po kokteilių barą, tarsi kažko ieškodama. Tuo pat metu koja slapčia timptelėjo odinį vyro krepšį.

Vyras buvo pernelyg užsiėmęs mobiliuoju telefonu, tad nepastebėjo, kad krepšys nutolo nuo jo per gerą pusmetrį, bet, net jei ir būtų pastebėjęs, baras buvo toks sausakimšas, kad Andžela būtų galėjusi pasiteisinti, jog koja netyčia užkliuvo už krepšio rankenos ir visa tai — paprasčiausias nesusipratimas.

Andžela žengė dar žingsnį, dar toliau nutempė krepšį, ir tada jai nusišypsojo sėkmė. Už kelių stalų kitoje baro pusėje kažkas numetė ant žemės padėklą su gėrimais. Garsiai dūžtančios taurės ir buteliai pritraukė daugybę žvilgsnių, taip pat ir

aukštojo vyro. Kai po kelių sekundžių jis vėl pažvelgė į telefoną, Andžela jau ėjo pro retro baro duris, apgaubusi odinį vyro krepšį savo paltu. Po penkių minučių ji jau sėdėjo 237-ame autobuse ir važiavo namo.

Mergina nekantravo pažvelgti į krepšį, bet, nors ir atsisėdo autobuso gale, atsispyrė primygtiniam norui. Nenorėjo parodyti krepšio turinio atsitiktiniams smalsiems žvilgsniams.

Užtruko geras keturiasdešimt penkias minutes, kol iš Tichunga Vilidžo grįžo namo, į nediduką dviejų kambarių butą pietiniame Kolfakso prospekto gale. Vos uždariusi duris, Andžela nusispyrė batus ir atsisėdo ant lovos. Sukryžiausi kojas kaip jogė mergina pasidėjo odinį krepšį prieš save ir galiausiai atsegė užtrauktuką.

Nusivylimas.

Gal dėl krepšio dydžio ir formos, o gal dėl svorio Andžela beveik neabejojo, kad viduje bus nešiojamasis kompiuteris arba planšetė. Jų nebuvo. Vienintelis daiktas krepšyje — 28 cm ilgio ir 20 cm pločio bloknotas odiniais viršeliais, stebėtinai sunkus.

— Oho, vietoj nešiojamojo kompiuterio gavau užrašų sąsiuvinį? Nuostabu.

Andžela nusijuokė iš savo nesėkmės, džiaugdamasi, kad odinį krepšį nušvilpė tik dėl vienintelės priežasties — norėdama pamokyti šiknių iš baro.

— Na ir neišauklėtas šunsnukis, — papurtė galvą ji. — Tikiuosi, šis bloknotas tau svarbus.

Ji instinktyviai atvertė bloknotą ir nerūpestingai pasklaidė puslapius. Pirma, ką pastebėjo — puslapiai buvo išmarginti dailia rašysena, žodžius skyrė tik nedideli tarpai. Prirašyti buvo ne visi puslapiai. Keliuose pamatė primityvius piešinukus ir brėžinius, bet į juos nekreipė ypatingo dėmesio. Prie kelių lapų buvo pritvirtintos „Polaroid“ nuotraukos. Kai įsižiūrėjo į pirmąją atverstą, širdis vos neiššoko iš krūtinės.

Ji atvertė kitą puslapį... Dar viena „Polaroid“ nuotrauka. Šįkart širdis kone sustojo. Virpančiomis rankomis Andžela pakėlė nuotrauką pažiūrėti, ar yra užrašas kitoje pusėje, o gal ant lapo po nuotrauka. Užrašo nebuvo.

— Kas per šūdas? — išsprūdo merginai, o akys instinktyviai nukrypo į žodžius, užrašytus tiesiai po nuotrauka. Sugebėjo perskaityti tik porą eilučių ir pradėjo drebėti visu kūnu. — O Dieve! Į kokį šūdą įsivėlei, Endže? Į kokį šūdą įsivėlei?

2

Pirmadienis, gruodžio 7 d.

Los Andželo policijos departamento Ypač žiaurių nusikaltimų padalinys (YŽN) buvo įsikūręs kitame koridoriaus gale nuo Apiplėšimų ir žmogžudysčių skyriaus garsiajame Policijos administracijos pastate miesto centre. Detektyvas Robertas Hanteris, Ypač žiaurių nusikaltimų padalinio vadovas, buvo ką tik grįžęs po pietų pertraukos, kai ant jo stalo suskambo telefonas.

Jis atsiliepė po antro skambučio.

— Detektyvas Hanteris, Ypač žiaurių nusikaltimų padalinys.

— *Robertai, čia Sjuzana*, — prisistatė moteris. — *Turi minutėlę?*

Daktarė Sjuzana Sleiter buvo viena geriausių kriminalisčių Kalifornijoje. Ji glaudžiai bendradarbiavo su YŽN padaliniu tiriant daugelį bylų.

— Žinoma, daktare, — atsakė Hanteris. — Ar kas negerai?

— *Nesu tikra*, — trumpai patylėjusi ištare daktarė Sleiter. — *Gali būti, kad taip.*

Suintriguotas Hanteris patogiausiu būdu įsistatė ant kėdės.

— Gerai, klausau.

Detektyvo žvilgsnis nukrypo į užrašų knygelę ant stalo, jis negalvodamas atvertė kelis puslapius atgal, kad šimtu procentų įsitikintų, jog jo padalinys nelaukia kokių nors teismo ekspertizės testo rezultatų.

Hanteris neklydo.

— *Keista istorija*, — pradėjo daktarė Sleiter. — *Šįryt, prieš išeidama iš namų į laboratoriją, kaip ir kasryt, patikrinau pašto dėžutę. Be įprastų savaitgalinių reklaminių brošiūrų, ten radau standartinio dydžio biuro voką. Ant jo didžiosiomis raidėmis buvo užrašytas mano vardas ir daugiau nieko.*

— Kaip suprasti? — paklausė Hanteris.

— *Ant voko nebuvo užrašytas mano namų adresas, Robertai*, — paaiškino daktarė. — *Tik vardas. Nebuvo nei pašto ženklo, nei JAV pašto antspaudo, nei atgalinio adreso.*

— Vadinasi, kažkas įdėjo voką tiesiai į pašto dėžutę.

— *Būtent*, — sutiko daktarė Sleiter.

— Jau atplėšei voką?

— *Taip, bet, suprantama, ėmiausi visų apsaugos priemonių. Voke radau bloknotą.*

— Taip? — Hanteris susiraukė, žvelgdamas į telefoną.

— *Na, jei tiksliau... tai greičiau savotiškas dienoraštis.*

— Kas per dienoraštis?

Vėl stojo trumpa pauzė.

— *Toks, kurį, manau, jums su Karlosu reikėtų atvažiavus apžiūrėti.*

3

Hanterio ilgametis partneris Ypač žiaurių nusikaltimų padalinyje buvo detektyvas Karlosas Garsija. Jie sėdėjo viename kabinete, klaustrofobiškoje 22 kvadratinį metrų betono dėžu-

tėje su vienu langu, kurioje stovėjo tik du stalai, tačiau kabinetas buvo atskirtas nuo Apiplėšimų ir žmogžudysčių skyriaus, tad bent jau apsaugojo detektyvus nuo smalsių žvilgsnių ir nesiliaujančio šurmilio.

Kol Hanteris kalbėjo telefonu su daktare Sleiter, Garsija sėdėjo prie stalo ir tvarkė dokumentus kompiuteryje.

— Nori pavažiuoti iki kriminalistikos laboratorijos? — užbaigęs pokalbį pasiteiravo Hanteris, tiesdamas ranką į striukę.

Kriminalistikos laboratoriją, priklausančią Los Andželo policijos departamento Kriminalistikos skyriui, sudarė aštuonios specializuotos laboratorijos, padedančios vykdyti tyrimus įvairiems Los Andželo policijos departamento skyriams. Dauguma laboratorijų buvo įsikūrusios Hercbergo-Deiviso kriminalistikos centre Kalifornijos universiteto miestelyje Alhambroje, vakariniame Los Andželo San Gabrielio slėnio regione.

— Į kriminalistikos laboratoriją? — perklausė Garsija ir prisimerkęs pažvelgė į partnerį. — Gavome kažkokio tyrimo atsakymą?

— Ne, — atsakė Hanteris ir greit perpasakojo pokalbį su daktare Sleiter.

— Bloknotas?

— Ji taip sakė, — patvirtino Hanteris.

— Daktarė nepasakė nieko daugiau? — Garsija atsistojo ir taip pat pasiėmė striukę.

— Tik tiek, kad turime ją pamatyti.

— Taip, aišku, kad važiuosiu, — pasakė partneris. — Nežinomybė — mano amžina silpnybė.

4

Pirmadienio popietę gatvėse buvo pilna mašinų, tad Hanteriui su Garsija prireikė maždaug dvidešimt aštuonių minučių

įveikti šešių mylių atstumą nuo Policijos administracijos pastato Vakarų 1-ojoje gatvėje iki Kalifornijos valstijos universiteto Alhambroje. Pastatę automobilį teisėsaugos pareigūnams skirtose zonoje, abu detektyvai patraukė į Hercbergo-Deiviso kriminalistikos centrą — įspūdingą penkiaaukštį pastatą, stūksantį pietvakariniame universiteto miestelio sektoriuje. Užsiregistravę Hanteris su Garsija užlipo laiptais į antrą aukštą, kuriame buvo įsikūrusi Pėdsakų analizės padalinio laboratorija; daktarė Sleiter sakė lauksianti Hanterio ten.

— Lauki rytdienos pobūvio? — pasiteiravo Garsija, jiems užkopus į pirmąją laiptų aikštelę.

— Kalbi apie Los Andželo policijos departamento kalėdinių pobūvį? — Hanterio veidas toli gražu nespinduliavo džiugiu jauduliu. — O tu?

— Laukiu. — Garsija, atvirkščiai, atrodė nuoširdžiai nekantraujantis. — Aš jau turiu Kalėdų Senelio-zombio aprangą ir taip toliau.

— Kalėdų Senelio-zombio? — Hanteris sučiaupė lūpas. — Rimtai?

— Taip, velniai griebtų! Tie vakarėliai būna tokie nuobodūs. Reikia įlieti į juos šiek tiek linksmybių.

— O Kalėdų Senelio-zombio kostiumas, tavo manymu, tai ir padės padaryti? — paklausė Hanteris.

— Tu paprasčiausiai pavydi, nes negali persirengti maskaradiniu kostiumu, — atrėmė Garsija. — Judu su kapitone Bleik sėdėsite prie mero stalo, tiesa?

Hanteris linktelėjo ir užvertė akis.

— Bus be galo smagu.

Garsija sukikeno.

— Aha, kurgi ne.

Pėdsakų analizės padalinys buvo vienas iš aštuonių Kriminalinės laboratorijos padalinių. Pagrindinė jo funkcija, kaip

galima suprasti iš pavadinimo, — analizuoti pėdsakus, likusius po fizinio įtariamojo ir aukos kontakto, įvykus smurtiniam nusikaltimui. Šis padalinys taip pat tyrė įvairių medžiagų — tiek organinių, tiek ne, kurių galima buvo aptikti nusikaltimo vietoje, pėdsakus.

Priėjęs prie dvigubų laboratorijos durų, kurios visada būdavo užrakintos, Hanteris paspaudė skambutį ir ėmė laukti. Po kelių sekundžių durys tyliai sušnypštė ir prasivėrė.

Laboratorijoje, dydžiu prilygstančioje visam vieną aukštą užimančiam Apiplėšimų ir žmogžudysčių skyriui, temperatūra atrodė keliais laipsniais per maža, kad jaustumeisi patogiai, bet čia buvo užtektinai šilta, palyginti su temperatūra lauke. Keli kriminalistai, vilkintys ilgus baltus laboratorinius chalatus, darbavosi prie skirtingų stalų. Fone labai tyliai grojo raminanti klasikinė muzika.

— Čionai, vyručiai.

Kai detektyvams už nugaros lėtai užsivėrė durys, jie išgirdo daktarės Sleiter balsą.

Šioji sėdėjo priešais inversinį mikroskopą ne per toliausiai nuo Hanterio su Garsija.

Ketvirtą dešimtį įpusėjusi daktarė Sjuzana Sleiter buvo penkių pėdų septynių colių ūgio, liekno, atletiško sudėjimo moteris aukštais skruostikauliais ir dailia nosimi. Ilgi šviesūs plaukai surišti į netvarkingą kuodą ant pakaušio. Subtilus makiažas išryškino blyškiai mėlynas akis.

— Ačiū, kad taip greitai atvažiavote, — padėkojo daktarė Sleiter, pasisveikinus su detektyvais paprasčiausiai linktelėdama.

— Tas paslaptingas skambutis mus išties suintrigavo, — su šypsena paaiškino Garsija. — Na, tai ką čia turi?

— Būtent tai, ką ir sakiau Robertui telefonu, — atsakė daktarė Sleiter. Jos balsas skambėjo švelniai ir smagiai, bet ji kalbėjo kaip patyrusi ir kompetentinga specialistė. — Kažkas savaitgalį

įdėjo paketą į mano pašto dėžutę — greičiausiai vakar vėlai vakare arba šįryt paryčiais. Jau vien vokas atkreipė mano dėmesį.

— Kodėl? — paklausė Garsija. — Kas jam negerai?

— Visų pirma, nėra nei adreso, nei pašto ženklo. Tik mano vardas. Atgalinio adreso taip pat nėra. — Doktorė Sleiter parodė į didelį permatomą įkalčių maišelį, gulintį ant stalo šalia inversinio mikroskopo. Detektyvai maišelyje matė rudą voką. Ant jo didelėmis juodomis didžiosiomis raidėmis buvo ranka užrašytas doktorės vardas — Sjuzana Sleiter.

— Galima? — paklausė Hanteris, rodydamas į įkalčių maišelį.

— Prašom.

Hanteris paėmė maišelį, kad jiedu su Garsija galėtų įdėmiau apžiūrėti viduje gulintį voką.

— Turbūt jau patikrinai, ar yra atspaudų? — paklausė Garsija.

Doktorė Sleiter linktelėjo.

— Tik maniškiai, daugiau nieko.

— Rašysena? — šįkart prabilo Hanteris.

— Didžiosios raidės, nieko ypatingo. Parašyta pigiu rašikliu plona plunksna. Neverta net aiškintis, kokios firmos rašalas, nes labiausiai tikėtina, kad buvo rašyta žymekliu, kurių pilna visuose dideliuose prekybos centruose.

Hanteris linktelėjo ir padėjo įkalčių maišelį ant stalo.

— Kažką užsiminei apie dienoraštį?

— Taip, — patvirtino doktorė Sleiter ir parodė į kitą laboratorijos galą. — Čia jau įdomiau. Eime, aš jums parodysiu.

Hanteris su Garsija nusekė paskui doktorę pro grupelę kriminalistų, taip panirusių į savo darbą, kad net nepastebėjo dviejų detektyvų. Priėję vieną iš dviejų uždarų patalpų tolimajame laboratorijos gale, jie luktelėjo, kol doktorė Sleiter suvedė aštuonių skaitmenų kodą metalinėje klaviatūroje ant durų rankenos.

Patalpa buvo maždaug dvidešimt šešių pėdų ilgio ir dvidešimties pėdų pločio. Viduje stovėjo trys atskiri stalai, ant jų — penki monitoriai ir šeši skirtingi mikroskopai: du skenuojantys lazeriniai, du stereoskopiniai, vienas invertuotas ir vienas lazerinis konfokalinis. Šiame kambaryje temperatūra buvo dar laipsniu ar dviem mažesnė, palyginti su likusia laboratorija. Doktorė Sleiter nuvedė Hanterį su Garsija prie tuščio stalo durų kairėje.

— Šįryt, — paaiškino ji, — kai patikrinau pašto dėžutę ir iš jos ištraukiau voką, tiek tetrūko, kad atplėščiau jį ten ir tada. — Doktorė Sleiter parodė mažytį tarpelį tarp nykščio ir smiliaus. — Neprisiminiau, kad būčiau ką nors užsakiusi internetu, bet pasi- taiko, kad ką nors užsisakiusi visiškai apie tai pamirštu, ypač, jei pirkiniai ateina vėliau nei po trijų dienų. Be to, kartais Kriminalistikos ar kitos šalies teismo ekspertizių laboratorijos savo nuo- žiūra atsiunčia man pavyzdžių, medžiagų ar dar ko nors, vien tam, kad... — doktorė Sleiter gūžtelėjo. — Jie taip daro. Žodžiu, jau ketinau atplėsti voką, bet tada smegenys nusprendė pabusti. Niekas iš Kriminalistikos ar kitų šalies teismo ekspertizių la- boratorių neneštų paketo man į namus, nepranešę apie tai iš anksto. Jei taip nutiktų, tai nebent skubiu atveju, o tada paketą atnešęs žmogus būtų paskambinęs į duris ir man jį įteikęs, o ne įdėjęs į pašto dėžutę. Visa tai apgalvojusi, atsinešiau voką čia ir šįryt patikrinau trim skirtingais skeneriais: įprastas rentgeno skeneris parodė, kad voke yra bloknotas, sprogmenų aptikimo skeneris nenustatė nieko įtartino, nuodingų ar pavojingų me- džiagų taip pat nerasta. Žodžiu, pasijutusi kaip visiška kvailė dėl perdėtos paranojos ir valdiškų lėšų švaistymo, galiausiai at- plėšiau paketą. — Doktorė Sleiter parodė į kitą įkalčių maišelį, gulintį ant stalo jai už nugaros. Jame buvo bloknotas odiniais viršeliais. — Ir patys matote, ką radau. Prieš atidarydami įkalčių maišelį nepamirškite apsimausti pirštinių.

Iš automato, kabančio ant sienos prie durų, Hanteris su Garsija pasiėmė po porą mėlynų latekso pirštinių ir jas apsimovė.

Dar neišėmę bloknoto iš įkalčių maišelio abu detektyvai iškart pastebėjo, kad juodas odinis jo viršelis buvo storesnis, nei tikėtumeisi. Nei ant priekinio, nei ant galinio viršelio nebuvo jokių raštų, užrašų, raižinių nei jokių žymių.

Antras dalykas, kritęs jiems į akis, — bloknotas svėrė daugiau už įprastą užrašų knygą, nors ir atrodė maždaug šimto dvidešimties, gal net daugiau, lapų storio. Pakreipus bloknotą iškart matėsi, kad lapai tarp dviejų viršelių gula nelygiai. Dauguma jų buvo susigarankščiavę, o tai reiškė, kad jie arba buvo sušlapę, arba kas nors prie jų buvo priklijuota, o gal teisingi abu variantai.

Hanteris su Garsija apėjo stalą, Hanteris ištraukė bloknotą iš permatomo įkalčių maišelio. Detektyvas padėjo jį ant stalo ir atvertė pirmą puslapį. Paprastai asmeniniai dienoraščiai ar užrašai prasideda lapu su informacija apie savininką, bet čia buvo kitaip. Nei vardo, nei adreso, nei mobiliojo telefono numerio, nei elektroninio pašto adreso... nieko.

Hanteris su Garsija greit permetė akimis pirmą puslapį.

Įrašas skyrėsi nuo įprasto dienoraščio dar ir tuo, kad nei lapo viršuje, nei kur nors kitur nebuvo nei datos, nei jokios laiko žymos. Tekste nebuvo tarpų ar paragrafų, tik žodis po žodžio liejosi į eilutę, o šios — į nesibaigiantį tekstą; bet rašytojas bent jau nepamiršo skyrybos, o tai padėjo atskirti mintis ir geriau suprasti painiai atrodantį tekstą.

Visas bloknotas buvo išmargintas pasvirusia ir gan dailia rašysena, išvedžiota juodu rašalu. Pastebėjęs klaidą rašęs žmogus tiesiog nubraukdavo neteisingą žodį ar frazę, nesinaudojo korektoriais, netrynė ir nekrapštė klaidų... vengė netvarkos. Nei puslapiai, nei jų krašteliai nebuvo pageltę, o tai išsyk leido

suprasti, kad dienoraštis nėra labai senas. Nors lapai nebuvo suliniuoti, Hanteriui padarė įspūdį, kaip tiesiai rašytojas sugebėjo išvedžioti tekstą.

Garsija ketino praversti kelis lapus, bet Hanteris jį sustabdė, paliesdamas dešinę ranką. Jo akys įsmigo į pirmą lapo eilutę, ir jis ėmė skaityti.

Jos vardas — Elžbieta Gibs, gimusi 1994 m. spalio 22 d. Nors man nerūpi nei jų vardai, nei kas jie tokie, nei jų gyvenimo detalės. Po tokios daugybės jie tampa tik beprasmybišiais veidais, paskendusiais tamsoje. Vienas susilies su kitu... tas — su kitu... ir taip toliau. Ciklas niekad nesibaigia. Mano atmintis jau nebe tokia gera. Imu pamiršti. Pamirštu daug dalykų, atmintis tik prastėja. Tai viena iš priežasčių, dėl ko nusprendžiau užvesti šį dienoraštį. Antroji — saugumas. Man derėjo pradėti užsirašinėti jau prieš kurį laiką, kai pirmą kartą išgirdau balsus, bet kas buvo, tas pražuvo, dabar jau turiu dienoraštį. Bandžiau prisiminti faktus... praėjusių įvykių detales, bet mano atmintis nebėra labai gera ir jau nepagerės, bus tik blogiau. Balsai ir vėl labai konkrečiai apibūdino subjektą. Moteriškos lyties. Minimalus ūgis: penkios pėdos septyni coliai. Plaukai: juodi — ilgi — tiesūs. Akys: tamsios. Svoris: ne daugiau nei 165 svarai. Etninė grupė: baltoji. Prireikė kelių dienų, kad ją rasčiau. Nebuvo sunku. Sekiau subjektą mieste, kol galiausiai pasitaikė proga ją sučiupti. Data ir laikas: 2018 m. vasario 3 d., 19.30 val. Vieta: „Albertsons“ prekybos centro stovėjimo aikštelė, Rouzkrenso aveniu, La Mirada. Nuotrauka: tą patį vakarą, praėjus kelioms valandoms po pagrobimo.

Hanteris perversė lapą. Kita pusė buvo tuščia. Rašytojas nusprendė rašyti tik ant išorinės kiekvieno lapo dalies. Kitas įrašas prasidėjo maždaug po trijų colių — apytikriai penkiolikos eilučių — tarpo. Dvi mažos skylutės lapo viršuje leido suprasti, kad kažkas prie jo buvo prisegta. Dešinėje, arčiau lapo krašto, buvo dryžis, primenantis kraują. Hanterio žvilgsnis įsmigo į daktarę Sleiter.

— Čia buvo nuotrauka? — paklausė jis.

— Tikrai taip, — patvirtino kriminalistė, nuėjo prie kito stalo ir paėmusi dar vieną įkalčių maišelį padavė jį Hanteriui. Viduje buvo polaroidinė nuotrauka, 62 mm ilgio ir 42 mm pločio. Joje — trečią dešimtį įpusėjusi moteris. Ilgi, tiesūs, juodi plaukai kritę jai ant pečių. Tamsiose akyse atsispindėjo veidą perkreipusi visiško siaubo išraiška. Ašaros jau buvo išsekusios, jų pėdsakus vandeningais zigzagais iki pat smakro žymėjo nubėgęs blakstienų tušas ir kosmetinio pieštuko žymės. Lūpos ir veidas buvo ištepinti neryškiu raudonu lūpdaziu, kuriuo mergina tą vakarą buvo pasidažiusi. Šviesiai melsvos palaidinukės, kuria vilkėjo juodaplaukė, apykaklė ir pečiai atrodė permirkę prakaitu. Fotografuota prie šlakbetonio sienos.

— Visos nuotraukos paimtos kaip įkalčiai, — pridūrė daktarė Sleiter. — Bus pateiktos analizei.

— Visos? — perklausė Garsija ir, atplėšęs akis nuo nuotraukos, pažvelgė į daktarę.

Ji linktelėjo ir įkvėpė.

— Tame dienoraštyje iš viso buvo prisegta šešiolika nuotraukų. Šešiolika skirtingų „subjektų“.

Tiek Hanteris, tiek Garsija pastebėjo krūvelę įkalčių maišelių ant stalo daktarei Sleiter už nugaros, bet pamanė, kad tai — įkalčiai iš kitų bylų.

— O ta dėmė čia, lapo apačioje? — paklausė Hanteris. — Kraujas?

— Taip, — patvirtino daktarė Sleiter. — Prie visų iki vienos nuotraukų, kurias išėmiau iš bloknoto, buvo panašios kraujo dėmės. Peršasi logiška išvada, kad tai nuotraukoje įamžinto asmens kraujas. Paėmiau tos dėmės, į kurią žiūrėte, pavyzdį, ir nusiunčiau į DNR padalinį ištirti. — Kriminalistė sukryžiuo rankas ant krūtinės. — Prašau skaityti toliau. Už poros eilučių prieisite geriausią dalį.

Hanteris padėjo įkalčių maišelį ant stalo šalia bloknoto ir vėl sutelkė dėmesį į žodžius, prasidedančius iškart po tarpo. Šiame puslapyje buvo stačiakampės dėžės eskizas. Po juo buvo užrašytas žodis „medis“. Aiškiai sužymėti dėžės, taip pat ir dangčio matmenys.

Skirtingai nei su ankstesniu subjektu, su kuriuo teko baisiai teptis rankas, šįkart pasirošti ir įvykdyti buvo gan paprasta. Jokio kraujo. Jokio kankinimų. Jokio tyčiojimosi. Jokio žeminimo. Aiškiai supratau balsų pagedavimą: „Turi palaidoti ją gyvą.“

5

Hanteris stabtelėjo. Susirūpinęs įbedė akis į „Polaroid“ nuotrauką įkalčių maišelyje, tada vėl pažvelgė į daktarę Sleiter.

— Jis čia rimtai? — Garsijos veide švietė skeptiška išraiška. — Esi tikra, kad tai ne piktas pokštas?

— Na, — prabilo daktarė, — dėl to ir pasikviečiau jus, vyrukai. Nenorėčiau švaistyti jūsų laiko, todėl leidau sau moters vardo ir nuotraukos paieškoti Dingusių asmenų duomenų bazėje. — Kriminalistė kilstelėjo antakius ir įkišo ranką į chalato kišenę. — Elžbieta Gibbs, — perskaitė iš ištraukto atspausdinto lapo. — Gimusi 1994 m. spalio 22 d. čia, Los Andžele. La Mi-

rados gyventoją. 2018 m. vasario 4 d. apie jos dingimą pranešė vaikiną Filipas Mileris. Jie kartu gyveno name, esančiame ne per toliausiai nuo bloknote nurodytos vietos — „Albertsons“ stovėjimo aikštelės Rouzkrenso aveniu. Elžbietos automobilis, baltas „Nissan Sentra“, buvo rastas prie policijos nuovados tame pačiame kvartale. Mašinoje nieko neaptikta, nei atspaudų, nei įkalčių. Elžbieta Gibbs taip pat nerasta. Ji vis dar laikoma dingusia. — Doktorė Sleiter įsikišo lapą į kišenę. — Jei nepastebėjote, data sutampa su nurodytąja bloknote.

— Pastebėjau, — atsiliepė Hanteris. Jis susiraukęs kažką svarstė.

— Ar ten paminėta detektyvo, kuriam buvo priskirta byla, pavardė? — paklausė Garsija.

Doktorė Sleiter vėl išsitraukė atspausdintą lapą iš kišenės.

— Detektyvas Henrikas Gomesas, — pranešė ji. — Los Andželo policijos departamento Dingusių asmenų poskyris. Pažįstat jį?

Hanteris su Garsija papurtė galvas.

— Kaip ir galima tikėtis, — tęsė doktorė Sleiter, — panelės Gibbs vaikiną buvo kruopščiai patikrintas, bet jis turėjo tvirtą alibi.

Garsija nerangiai pasikasė kaktą ir iškvėpė.

— Mane ką tik aplankė *déjà vu*. — Išplėtęs akis jis pažvelgė į Hanterį. — Dar vienas dienoraštis, kuriame aprašomos aukos ir jų nužudymo būdas?

Hanteris žinojo, kad partneris kalba apie Liusjeną Folterį, neabejotinai patį pavojingiausią maniaką ir serijinį žudiką, kurį jiems teko gaudyti, bet komandinės pastangos davė rezultatą ir dabar naujasis Liusjeno adresas iki gyvos galvos buvo JAV federalinis „Supermax“ kalėjimas Florencijoje, Kolorado valstijoje.

— Čia ne tas pats, Karlosai, — paprieštaravo Hanteris.

— Nesakau, kad tas pats, — nesiginčijo Garsija. — Tik sakau, kad dienoraštis, kuriame aprašomos aukos ir jų nužudymo būdai, atgaivina baisokus prisiminimus.

— Apie ką jūs kalbate? — daktarės Sleiter veide švietė smalsumas. — Kokius prisiminimus?

— Tai sena mūsų tirta byla, — atsakė Hanteris, bet daugiau nieko neaiškino. Jis vėl sutelkė dėmesį į bloknotą ant stalo, norėdamas užbaigti skaityti įrašą.

Sumeistrauti dėžę, kurioje gulės subjektas, buvo paprasta. Balsai nedavė jokių konkrečių nurodymų dėl talpyklos, todėl galėjau sukalti, kokią tinkamas. Prireikė tik kelių tvirtų medinių lentų ir vinių maišelio. Neverta buvo rūpintis, kad talpykla būtų patogi. Užtrukau visą dieną, kol įvykdžiau techninę pageidavimų dalį, bet galiausiai viskas pavyko sklandžiai, be jokių trikdžių. Subjektas nebuvo pajudintas iš paskutinio poilsio vietos — 34° 15' 16.9"Š 118° 14' 52.4"V.

Garsijai atkrago žandikaulis.

— Ar čia tai, ką manau?

Hanterį perliejo adrenalino banga. Dienoraščio autorius užbaigė įrašą ilgumos ir platumos koordinatėmis.

— Manau, kad taip, — patvirtino jis.

Abu detektyvai pažvelgė į daktarę Sleiter, o ši susigėdusi linktelėjo lyg atsiprašinėdama.

— Galite mane vadinti smalsuole, bet negalėjau laukti. Suvedžiau nurodytas koordinatas į internetinę žemėlapių programėlę.

— Ir? — Garsija nekantravo sužinoti rezultatą.

— Ir buvau nukreipta į Glendeilį, į atokią kalvotą vietovę šalia medžių guoto Dukmeidžino laukinės gamtos parke, maždaug už mylios į parko gilumą. Nors vietovė gan nuošali, — pridūrė daktarė, — bet ją įmanoma pasiekti.

Minutėlę patalpoje įsivyravo mirtina tyla.

Garsija pastebėjo Hanterio išraišką ir prabilo pirmas.

— Gera. — Jis linktelėjo partneriui. — Žinau šitą išraišką, Robertai. Žinau, ką galvoji, bet prieš kreipiantis į kapitoną Bleik su prašymu surengti kasinėjimo ekspediciją, ar nemanai, kad mažų mažiausiai turėtume sulaukti tos kraujo dėmės DNR rezultatų? Elžbietos Gibs DNR bus jos byloje Dingusių asmenų padalinyje. Jei DNR sutaps, neabejotinai gausime leidimą kasinėti, bet jei kreipsimės į kapitoną dabar, turėdami tik sutampančias datas įtartiname dienoraštyje, ji leidimo neduos. Pats žinai, juolab kad departamento biudžetas buvo apkarpytas.

— Taip pat turime „Polaroid“ nuotraukas, — įsiterpė kriminalistė.

— Vis tiek, — nenusileido Garsija, — to neužteks, kad kapitonė Bleik siųstų kasėjų komandą kažkur į miškus. Tik ne dabar, kai turi atlaikyti spaudimą dėl biudžeto apkarpyimo. Tokie dalykai daug kainuoja. Reikia nusivežti visą komandą ir įrangą: kasėją, apšvietimą, elektros generatorius. Kapitonei prireiks daug daugiau nei sutampančių datų ir „Polaroid“ nuotraukų.

— Taip, tu teisy, — sutiko Hanteris. — Bet DNR analizė gali užtrukti. Pats žinai. Net jei paprašysime darbą paskubinti.

Detektyvas žvilgtelėjo į laikrodį.

Garsija ir vėl atpažino išraišką partnerio veide.

— Nesakyk, kad tu rimtai, — pratarė jis, skersakiuodamas į Hanterį.

— Tuoj antra valanda popiet, — atrėmė partneris. — Turbūt spėtume ten nuvažiuoti iki trečios, vėliausiai — pusės ketvirtos. Taigi, turėtume apie pusantros valandos, kol sutems, o jei prireiks, galėsime grįžti rytoj.

Garsija negalėjo patikėti savo ausimis.

— Iš proto išsikraustei? Daktarė ką tik pasakė, kad koordinatės nukreipia į vietovę Dukmeidžino parke. Juk esi ten buvęs? Ten nelygus reljefas, Robertai. Vietomis žemė uolėta, kitur — kietžemis... — Detektyvas gūžtelėjo. — Turbūt pats žinai, bet

kasant kastuvu, net kai dirvožemis minkštas, patyrusiam kasėjui reikia apie šešių valandų šešių pėdų kapo duobei iškasti. Turi daug patirties dirbuojantis kastuvu?

— Šiek tiek, — atsakė Hanteris.

— Kitaip tariant, nepakankamai, — atšovė Garsija. — Na, aš taip pat. Mudviem turbūt prireiks plušėti visą dieną, kol iškasime kapą. Praleisime ten likusią dienos dalį, visą vakarą ir greičiausiai visą rytą. Mums reikia profesionalių kasikų komandos, Robertai.

— Tu teisus, ir tavo argumentai pagrįsti, — ištarė Hanteris. — Tačiau pamiršti kelis dalykus.

— Tikrai? Ir kokius?

— Gal ten dirvožemis ir nebus pats geriausias, — prabilo detektyvas, — bet kasime ne kietą gruntą. Kasime žemę, kuri prieš tai jau buvo iškasta, taigi, darbas gerokai palengvės. Be to, esame ne kartą lankęsi vietose, kur nusikaltėlis buvo iškasęs kapą palaikams ar tam, kas iš jų liko, paslėpti, pameni?

— Be abejo.

— Tada prisiminsi, kad tie kapai buvo negilūs. Nė karto nematėme gilesnio nei dviejų, daugiausia — trijų pėdų, o taip yra dėl tos pačios priežasties, kurią ką tik paminėjai — patyrusiam duobkasiui trunka apie šešias valandas iškasti šešių pėdų gylio kapą kastuvu minkštame dirvožemyje. O kiek reiktų nepatyrusiam kasėjui nelygiai, uolėtai žemei iškasti? — Hanteris papurtė galvą. — Jam prireiktų dienos, jei ne daugiau.

Garsija pasikasė pasmakrę.

— Jei žudikas būtų kasęs savo kieme už namo, gal ir būtų galėjęs skirti tiek laiko, — tęsė detektyvas. — Tačiau kalbam apie viešą parką. Taip, ten yra kelios labai nuošalios vietos, bet tai vis tiek viešas parkas. Be abejo, jis galėtų kasti kelias valandas, bet ne visą dieną. Labai nustebčiau, jei mums tektų kasti giliau nei dvi su puse pėdos.

Garsija negalėjo nuginčyti partnerio argumentų.

— Iš kur gausime kastuvų ir visų kitų reikalingų daiktų? — pasiteiravo jis.

Hanteris pažvelgė į daktarę Sleiter.

— Mes viską turim. — Šioji linktelėjo Hanteriui. — Apačioje stovi keli furgonai su visais kasti reikalingais reikmenimis. Galite pasiskolinti ką tik reikia.

Garsija atkragino galvą ir užsimerkė. Šis mūšis jau pralaimėtas.

6

Iš vieno kriminalistų furgono, stovinčio už Hercbergo-Deviso kriminalistikos centro, Hanteris su Garsija pasiskolino porą kastuvų, du tvirtus kirtiklius, dvi poras sodininko pirštinių, du laužtuvus ir du žibintus ant galvos su lemputėmis.

Sukrovęs viską į automobilio bagažinę, Garsija įvedė dienoraštyje pažymėtas koordinatas į palydovinės navigacijos sistemą.

Parkas driekėsi 709 nelygaus kraštovaizdžio akruose San Gabrielio kalnų papėdėje, toliausiai į šiaurę nutolusiame Glendelio gale. Nors parke ir buvo kelios nuošalios miškingos vietovės šalia upelių, didžiąją teritorijos dalį užėmė šalavijų ir geltonųjų keimarių krūmeliai, o ką jau kalbėti apie uolas ir kalvas.

— Tikrai ne geriausia vietovė kasti, — pastebėjo Garsija, kai jie galiausiai pasiekė Dansmoro kanjono taką, vedantį per visą parką.

— Tikra tiesa, — sutiko Hanteris. — Bet yra kelios gan nuošalios vietos atokiau nuo pagrindinio tako, tarp jų ir šileliai, kuriuose dirva minkštesnė — jų gali rasti visame parke. Neabejoju, kad būtent dėl to žudikas ir pasirinko šią vietą.

Garsija vos regimai kryptelėjo galvą, tarsi sakydamas „galbūt“.

— Jei paaiškės, kad ši beprotybė nesumeluota, Robertai, — tarė jis, — jei kažkas ištis pristatė tą... — Garsija sekundėlę stabtelėjo, stengdamasis parinkti žodžius. — „Mirties dienoraštį“ daktarei Sleiter, tada man galvoje sukasi du klausimai.

— Kas įdėjo paketą į daktarės pašto dėžutę? — Hanteris užbėgo partneriui už akių. Jis galvojo apie tą patį.

— Neabejotinai tai pirmas klausimas, — sutiko Garsija. — Ar jį atnešė žmogus, rašęs dienoraštį? Tokiu atveju tai pats žudikas. O gal tas, kuris dirbo su žudiku, bet nusprendė perbėgti į kitą pusę? O gal koks nors nelaimėlis, kažkur aptikęs tą dienoraštį? Kas?

Hanteris įsmeigė žvilgsnį į augalus už automobilio lango.

— O tada kyla antras klausimas, — tęsė Garsija. — Kodėl dienoraštis buvo pristatytas daktarei?

— Nesu tikras, — galiausiai atsiliepė Hanteris, nenorėdamas tuščiai spėlioti.

— Na, man į galvą ateina du tikėtini scenarijai, — tęsė partneris. — Arba dėl kažkokios priežasties žmogus, įdėjęs dienoraštį į daktarės pašto dėžutę, labai nori, kad ji įsiveltų į visą šitą jovalą, arba tas žmogus ją pažįsta. Gal žmogus, apie kurį kalbame, pažįsta daktarę ne asmeniškai, — pripažino Garsija. — Gal tik žino, iš ko ji duoną valgo — galėjo pamatyti ją per televiziją, kai iš daktarės Sleiter ėmė interviu. Jis ar ji galėjo lankytis daktarės paskaitoje, perskaityti jos straipsnį ar tyrimus... nežinau. — Garsija vėl dirstelėjo į palydovinę navigacijos sistemą. Jie beveik atvažiavo į vietą. — Tačiau tas žmogus greičiausiai žino, kad daktarė Sleiter — puiki kriminalistikos mokslininkė, dirbanti Los Andželo policijos Kriminalistikos departamente. Jei tas žmogus norėjo, kad dienoraštis būtų išsyk

apžiūrėtas ir išanalizuotas, įdėjęs jį į daktarės pašto dėžutę tikslą pasiektų daug greičiau, nei nusiųstęs paketą Los Andželo policijos departamentui ar FTB.

— Tiesa, — sutiko Hanteris. — Bet man ramybės neduoda klausimas, kodėl paketą atnešė į jos namus? Kodėl nusiųstė į Kriminalistikos laboratoriją? Jei tas žmogus norėjo, kad Sjuzana skubiai pamatytų dienoraštį, jam tereikėjo adresuoti voką jai ir užrašyti „skubu“. To būtų užtekę. Kam reikėjo nešti paketą į namus?

Vis dar važiuodamas Dansmoro kanjono keliu Garsija įjungė žemesnę pavarą. Languota vėliavėlė ekrane, žyminti jų galutinį tikslą, styrojo čiaparalėje, maždaug už trisdešimt penkių jardų kairėje nuo kelio. Nebuvo nei posūkio, nei tako, nei šunkelio, vedančio link tikslo. Vienintelis būdas patekti į vietą, pažymėtą ekrane, — išlipti iš mašinos šalikelėje ir likusį kelią įveikti pėsčiomis, nors ir nebuvo jokio įžiūravimo takelio. Detektyvams teks patiems jį praminti pro krūmokšnius tarp uolų.

Būtent taip jie ir padarė.

Vietomis krūmynai buvo taip sužėlę, kad Hanteris su Garsija buvo priversti kastuvus panaudoti vietoj mačečių. Nors eidami ir neatitraukė akių nuo žemės, nė vienas iš jų nesitikėjo rasti ženklų, kad kažkas čia jau buvo. Pirma, tas, kas parašė dienoraščio įrašą, galėjo ateiti į vietą, nurodytą Garsijos navigacijos ekrane, daugybe skirtingų kelių. Antra, įrašė buvo pažymėta dvejų metų senumo data. Per tą laiką stichija seniai būtų ištrynusi bet kokius pėdsakus ar ženklus, kuriuos būtų galėjęs palikti žudikas.

Los Andželo gyventojai tokios dienos šilta nepavadintų. Blyški saulė virš galvos įšildė orą iki malonios keturiolikos laipsnių pagal Celsijų temperatūros, tačiau skindamiesi kelią uolėta vietove su sunkiais įrankiais ant pečių vyrai prakaitavo.

— Pasak šito daikto, — braukdamas prakaitą nuo kaktos Garsija linktelėjo į išmanųjį telefoną, — vieta, kurios ieškome, turėtų būti štai už tų medžių. — Jis parodė į priešais augančių medžių giraitę.

Vyrai apėjo miškelį iš kitos pusės.

— Turėtų būti čia, — pažvelgęs į išmaniojo telefono ekraną ištarė Garsija ir apsidairė po vietovę. — Atsiprašau, kad šios srities gerai neišmanau, bet ar tos ilgumos ir platumos koordinatės yra tikslios?

— Tai priklauso nuo dviejų pagrindinių veiksnių, — paaiškino Hanteris. — Nuo pozicijos, kurioje buvo Žemės paviršius, arba, tiksliau tariant, nuo išmatuotos platumos ir nuo geografinio orientyro.

Garsija tuščiu žvilgsniu spoksojo į partnerį.

— Gal paaiškintum tiems, kurie nėra moksluikai, ką tai reiškia?

Hanteris nusišypsojo.

— Atleisk. Na, trumpai tariant, kuo daugiau skaičių žinai į dešinę po kablelio, tuo tiksliau nurodyta reikiama vieta. Jei nori, žmogus gali nurodyti koordinates colio dalies tikslumu.

— Po kablelio? — pakartojo Garsija ir patikrino koordinatės, suvestas į žemėlapių programėlę: 34°15'16.9"Š 118°14'52.4"V. — Velnias, čia tik vienas skaičius po kablelio. Todėl ši vieta greičiausiai tik apytikslė.

— Ne po šito kablelio, — pataisė Hanteris. — Šį skaičių reikia paversti į dešimtainę ilgumos ir platumos formą.

Garsija patylėjo.

— O tu moki?

— Mums nereikia mokėti. Esu tikras, kad už tave tai padarė programėlė, kurią naudoji telefone. Tas skaičius turėtų būti šalia koordinatų, kurias įvedei į paieškos laukelį arba tiesiai po jomis.

Garsija dar kartą pažiūrėjo į telefoną. Hanteris neklydo. Tiesiai po koordinatėmis, kurias jis įvedė į žemėlapių programėlę, švietė du skirtingi skaičiai: 34,254694 ir -18,247889.

— Gera, — ištarė Garsija. — Turime skaičių su šešiais skaitmenimis po kablelio.

Hanteris linktelėjo.

— Tokios koordinatės greičiausiai nuves mus į reikiamą vietą colio tikslumu.

Garsija pažvelgė į žemę, ant kurios jie stovėjo. Čia beveik niekas neaugo, po kojomis buvo tik velėna ir šen bei ten mėtėsi akmenys.

— Tiesą sakant, čia ta vieta.

Hanteris nusimetė nuo pečių kirtiklius ir padėjo galvos žibintą.

— Ką gi, verčiau pradėkime kasti. — Jis patogiau suėmė kastuvą.

Garsija padėjo kirtiklį su laužtuvu vienoje pusėje ir kastuvu nustumė akmenis, kad netrukdytų.

Žemė buvo kieta, bet ne tokia neįveikiama, kaip atrodė ar kaip jiedu tikėjosi. Dirvos paviršius buvo suplotas, o tai reiškė, kad prieš tai čia buvo kasinėta.

Hanteris su Garsija kasė petys į petį. Nors žemė atrodė gerokai puresnė, nei tikėjosi, darbas vis tiek buvo sunkus ir lėtas.

— Sakiau, kad nebus taip lengva, kaip galvojai, — pasakė Garsija, dirstelėjęs į dangų. Jie kasė jau ilgą laiką, saulė ritosi už horizonto. — Jau temsta, pamiršom atsivežti vandens.

Abiejų vyrų marškinėliai buvo permerkti prakaitu.

— Tiesa, — sutiko Hanteris. — Padarėme klaidą. Burna perdziūvo kaip kepinčių riešutų maišelis. — Jis nustojo kasti ir pakėlė ranką prie galvos žibinto. — Klausyk, pasidaruokime dar pusvalandį. Jei nieko neaptiksimė, ryte viską papasakosime kapitonei ir pažiūrėsime, ar mūsų turimos informacijos užteks gauti leidimą atsivežti kasėjus.

— Gera! — Garsija linktelėjo. — Bet jei kapitonė leidimo neduos, tu vis tiek rytoj grįši čia ir kasi toliau, tiesa?

— Tikriausiai, — pripažino Hanteris.

Garsija papurtė galvą ir pasiėmė galvos žibintą.

— Pusvalandį, ne ilgiau.

— Gali sekti laiką, — pasakė partneris ir įsijungė galvos žibintą.

— Taip ir padarysiu, — pažadėjo Garsija. Tada įjungė laikmatį išmaniajame telefone, parodė Hanteriui, šis linktelėjo ir vėl ėmė kasti.

Garsija įsijungė galvos žibintą ir taip pat ėmė darbuotis.

Pusvalandžio detektyvams neprireikė. Po dvylikos minučių Hanterio kastuvas į kažką atsitrenkė ir pasigirdo keistas garsas — vientisas, bet kartu ir duslus.

Vyrai sustojo kaip įbesti.

— Kad ir kas tai būtų, — ištarė Garsija, — tai ne žemė.

Hanteris kastuvo galu nubraukė purvą, parklupo ir ėmė valyti rastą daiktą rankomis.

— Čia medis, — pasakė jis ir krumpliais pabarbeno į radio paviršių.

Hanteris pakilo ant kojų; nors matomumas suprastėjo, nes nakties danguje nešvietė mėnulis, bet pakankamai galingi galvos žibintai leido jiems dirbti dar valandą, kol atkasė stačiakampės medinės dėžės viršų, rodos, dviejų pėdų pločio ir šešių pėdų ilgio. Mediena buvo šviesi ir labai tvirta. Žudikas užkalė dangtį dvylika vinių.

— Pranešti apie radinį? — paklausė Garsija, pasidėjęs kastuvą. — Mums reikės visos komandos: kriminalistų, kasėjų, apšvietimo — visko. Reiks perkasti visą teritoriją ir patikrinti, ar nėra daugiau kapų.

— Pirmiausia turime ją atverti, — pasakė Hanteris, linktelėdamas į dėžę.

— Nemanai, kad būtų geriau sulaukti kriminalistų ir pastiprinimo? Jie galės ištraukti dėžę iš žemės ir bus daug geriau pasiruošę išsaugoti tai, ką reikia, kai bus nukeltas dangtis.

— Sutinku, — nesiginčijo Hanteris. — Tačiau mes tik radome žemėje dėžę, Karlosai. Nevykdome tyrimo Los Andželo policijos vardu. Dar ne. Ką gali žinoti, gal šita dėžė pilna zefyrų. Tam, kad praneštume apie įvykį, reikia kūno.

Garsija papūtė sau į delnus — šie buvo skaisčiai raudoni ir velniškai perštėjo. Jis norėjo pasiginčyti su Hanteriu, bet žinojo, kad partneris teisus.

— Mums tereikia, — pridūrė Hanteris, — ištraukti vinis ir laužtuvais atidaryti dangtį.

Išlupti vinis nebuvo taip paprasta, kaip jie tikėjosi. Karstą užkalęs žmogus naudojo ypač tvirtas, apvalias, statybines dviejų colių ilgio vinis. Būtų buvę lengviau laužtuvais jėga atidaryti dangtį, o ne traukti vinis, bet detektyvai norėjo kuo labiau išsaugoti karstą nepažeistą.

Hanteris su Garsija labai kruopščiai darbavosi, stengdamiesi nesulaužyti medinių lentų, tad prireikė bemaž dvidešimt penkių minučių visoms dvylikai vinių ištraukti. Išlupę paskutinįją detektyvai susižvalgė — jų kaktos buvo šlapios nuo prakaito, o veidai ištepti purvu. Įsijungę galvos žibintus vyrai atrodė it angliakasiai.

— Tu čiupk už to galo, — nurodė Hanteris, — o aš paimsiu už šito. Pakelsime kartu.

Detektyvai vėl parklupo, suėmė maždaug colio pločio dangtį, sveriantį apie dvylika penkiolika svarų. Karstas buvo sukaltas iš tvirtų, vienodai supjautų colio pločio lentų.

Iš paskutiniųjų stengdamiesi kelti dangtį kuo lygiau, kad į vidų neprikristų žemių, vyrai atsargiai jį nuėmė ir padėjo šalia dėžės, o tada galėjo pagaliau pažiūrėti, kas guli savadarbiame karste.

— Gerai, — po kelių sekundžių tylos prabilo Garsija. — Po velnių, šito tikrai nesitikėjau.

— Kas per velnias? — aiktelėjo daktarė Sleiter, kai itin ryškus žibintuvėlio spindulys apšvietė pravirą karstą negilioje duobėje prie kojų. Ji atvažiavo į parką anksčiau už netrukus čia susirinksiančią margą kriminalistų šutvę.

Laikiname karste gulėjo neseniai pradėję irti moters palaikai. Velionė nebeturėjo akių, nosies ir lūpų, kaukolėje žiojėjo trys grėsmingos juodos skylės ir dvi apnuogintų dėmėtų dantų eilės, tačiau ant skeleto dar buvo likę nemažai sudžiūvusios odos ir raumenų audinio.

Palaikų būklė nenustebino nei Hanterio su Garsija, nei daktarės Sleiter, nes visi žinojo, kad nebalzamuoti žmogaus palaikai, palaidoti šešių pėdų gylyje ne karste, o tiesiai žemėje, suyra per aštuonerius dvylika metų ir lieka tik skeletas. Karste palaidotiems palaikams reikia gerokai ilgesnio laiko, nelygu mediena, iš kurios sukaltas karstas. Hanterio su Garsija rastas moters kūnas gulėjo tvirtoje medinėje dėžėje, kuri buvo sandariai užkalta ir palaidota dviejų pėdų gylio duobėje, tik kiek daugiau nei dvejetą metų, todėl, kaip jie ir tikėjosi, irimas dar nebuvo toli pažengęs. Ne, visus nustebino ne palaikų būklė, o vestuvinė suknelė.

— Žudikas perrengė ją vestuvine suknele? — paklausė daktarė Sleiter. — Kodėl?

Atsakymo ji nesitikėjo. Hanteris su Garsija tą žinojo.

— Ar dienoraštyje buvo paminėta vestuvinė suknelė? — pasiteiravo Hanteris.

Daktarė Sleiter pakreipė galvą į šoną ir gūžtelėjo.

— Perskaičiau ne ką daugiau nei judu. Mes atsiliecame su daugelio bylų tyrimais, todėl neturėjau laiko, bet, kiek spėjau paskaityti, apie vestuvinę suknelę užsiminta nebuvo.

— Bloknotas vis dar laboratorijoje? — paklausė Garsija.

— Ne toje, kur šiandien buvote, — atsakė daktarė. — Nu-
siunčiau jį kartu su „Polaroid“ nuotraukomis ištirti į DNR la-
boratoriją.

Serologijos ir DNR laboratorija buvo viena iš specializuotų
Kriminologijos laboratorijų, įsikūrusių ne Kalifornijos univer-
sitete Alhambroje. Ji buvo K. Ervino Paiperio techniniame cen-
tre, esančiame už keturių su puse mylios, ne per toliausiai nuo
policijos biuro, Los Andželo centre.

— Tačiau vien iš smalsumo, — prisipažino daktarė Slei-
ter, — nufotografavau du pirmus puslapius, kad galėčiau juos
perskaityti vėliau.

— Gal gali skubiai atsiųsti nuotraukas į Ypač žiaurių nusi-
kaltimų padalinį? — paprašė Hanteris.

— Žinoma, — sutiko daktarė.

— Bet dabar, kai žinome, kad dienoraštis — ne apgaulė, —
prabilo Garsija, — reikės jį visą nufotografuoti.

— Ne bėda, — užtikrino daktarė Sleiter. — Rytoj susi-
siėsiu su DNR laboratorija ir paprašysiu, kad kas nors viską
nufotografuotų. — Ji vėl sutelkė dėmesį į kūną karste. Po kelių
sekundžių susiraukė. — Minutėlę. Kažkas čia ne taip.

Hanteris linktelėjo. Laukdami daktarės Sleiter jiedu su
Garsija jau tai aptarė.

— Jūs ją radote tokioje pozoje? — paklausė kriminalistė.

— Ničnieko nelietėme, daktare, — užtikrino Garsija.

Moters kūnas gulėjo ant nugaros tradicine laidojimo poza —
kojos ištiestos, rankos šalia liemens, sulenktos per alkūnes, ant
pilvo sunertais pirštais. Ilgi juodi plaukai buvo pažirę aplink galvą
it vėduoklė.

— Tačiau, pasak dienoraščio, — ištarė daktarė Sleiter, šoki-
nėdama žvilgsniu nuo vieno detektyvo prie kito, — auka buvo
palaidota gyva.

Hanteris pritariamai linktelėjo.

— Tai kodėl ji taip ramiai guli? — paklausė Garsija. — Atsipeikėjus tamsioje dėžėje, jai būtų pririekę vos kelių sekundžių suprasti, kad dangtis užkaltas. Tada turėjo prasidėti panika. Moteris būtų spardžiusis, daužiusis kumščiais, draskiusi lentas, klykusi, trankiusi galvą į dangtį... dariusi bet ką, kad išsilaisvintų. Ji turėjo gulėti bet kokia poza, tik ne tokia. O dar tie plaukai. Jie tobulai įrėmina veidą, tarsi velionė pozuotų nuotraukai.

— Ji tikrai kovojo, — patvirtino Hanteris ir parodė į dangtį, kurį jie buvo atsargiai atrėmę į medį už kelių pėdų. — Vidinė dangčio pusė smarkiai apdraskyta, yra kraujo ir įstrigę keli lūžę nagai. Moteris kovojo iš visų jėgų.

Daktarė Sleiter nukreipė žibintuvėlį į medžius ir į juos atremtą dangtį, bet iš vietos nepajudėjo. Turės progą atidžiai ištirti dangtį laboratorijoje.

— Antra bėda su šiuo vaizdu ta, — tęsė Hanteris, — kad suknelė turėjo bent keliose vietose įplyšti ir neabejotinai susipurvinti. — Jis linktelėjo į kūną kape. — Pažiūrėkit į ją. Atrodo bemaž švarutėlė.

Pagaliau daktarė Sleiter suprato, kur detektyvas lenkia.

— Jėzau! — aiktelėjo ji. — Taigi tas, kas palaidojo ją gyvą, palaukė, kol auka mirs, tada grįžo, ją iškasė, atidarė karstą, perrengė vestuvine suknele, paguldė reikiama poza ir vėl palaidojo?

— Tokia mūsų prielaida, — sutiko Hanteris.

Daktarė Sleiter sunkiai atsiduso. Ji norėjo vėl paklausti kodėl, bet niekas, išskyrus žudiką, nebūtų galėjęs į tą klausimą atsakyti. Todėl kriminalistė tiesiog apsižvalgė aplink.

— Čia gan didelė vietovė, — ištare ji. — Kaip manote, ar netoliese gali būti ir daugiau kapų?

— Kol kas niekas negali tiksliai pasakyti, — atsakė Hanteris. — Bet aš neskubėčiau pradėti didžiulės kasimo operacijos. Turime dienoraštį, — paaiškino detektyvas. — Kadangi tas, kuris jį rašė, nurodė tikslias jos koordinates... — vyras parodė į

žemėje gulinčius palaikus, — logiška manyti, kad dienoraščio autorius užrašė ir kitų kapų, kuriuos galėjo iškasti čia ar kur nors kitur, koordinates.

— Gerai sakai, — sutiko daktarė. Kaip tik tuo metu jos kišenėje suskambo mobilusis telefonas. — Trumpam atsiprašysiu. Ji nusigręžė nuo kapo ir atsiliepė.

— *Daktare,* — skambino Kenetas Morganas, vyriausiasis kriminalistas, dirbantis su daktare Sleiter Kriminalistikos skyriuje. — *Atvažiuoju. Sustojome už jūsų mašinos. Kaip patekti į tą vietą?*

— Likite ten. Ateisiu jūsų pasitikti.

Aplink augo dygūs krūmokšniai, o kalvota ir uolėta vietovė buvo sunkiai įveikiama net kojomis, todėl privažiuoti prie duobės parke buvo neįmanoma nei kriminalistų furgonu, nei policijos automobiliu. Pareigūnai turėjo palikti mašinas prie Dansmoro kanjono tako ir viską atsinešti patys, taip pat ir lėmpas, kasimo įrangą bei elektros generatorius. Kai kriminalistai viską susinešė ir įjungė prožektorius, buvo jau beveik pusė dvyliktos nakties.

— Keliamojo krano čia niekaip neatsivešime, — daktarė Sleiter pranešė Hanteriui su Garsija. — Turėsime vėl užkalti dėžę, kad į ją neprikristų purvo, ir iškasti rankomis.

Abu detektyvai nuspėjo, kad taip gali nutikti.

— Laukdami jūsų, — pasakė Hanteris, — mudu su Karlo su apsidairėme po vietovę, ieškodami ankstesnių apsilankymų pėdsakų. Čia labai nuošali vieta, tad jei būtume ką nors radę, pavyzdžiui, nuorūką, kramtomąją gumą, saldainio popierėlį, išmestą vandens buteliuką ar bet ką kitą, būtų didelė tikimybė, jog tą daiktą išmetė kapą iškasęs žmogus. Kad ir kas jis būtų, panašu, kad praleido čia nemažai laiko, juolab jei sugrįžo iškasti kūną ir vėl jį perlaidoti.

— Ką nors radote?

— Ničnieko, — atsakė Garsija. — Bet esu tikras, kad apžiūrėjome ne per kruopščiausiai. Čia tamsu nors į akį durk, o mes turime tik žibintus ant galvos.

— Nesijaudinkite, — užtikrino daktarė Sleiter. — Jei tas monstras ką nors paliko, rasime.

Nusikaltimo vietos fotografas praėjo pro juos ir ėmė fotografuoti karste gulinčius palaikus.

— Darbas bus lėtas ir nuobodus, — daktarė Sleiter kreipėsi į Hanterį su Garsija. — Užtruksime čia ištisas valandas. Jums reiktų važiuoti namo. Esu tikra, kad jūsų pamaina seniai baigėsi. Jei dar ką nors rasime, iškart jums pranešiu.

— Aš dar šiek tiek pabūsiu, — pasakė Hanteris ir atsigręžė į partnerį. — O tu važiuok namo, Karlosai. Perduok Anai labų dienų nuo manęs. Susitiksime rytoj darbe.

Garsija jau buvo beeinąs, kai fotografas dar sykį nufotografavo kūną ir jo žvilgsnis už kažko užkliuvo. Regis, kažkas buvo pritvirtinta dešiniajame dėžės kampe prie velionės galvos. Kažkas, ką slėpė jos išskleisti plaukai.

— Detektyvai, — šūktelėjo fotografas, nuleidęs kamerą. — Gal norėsite prieiti pažiūrėti.

Hanteris, Garsija ir daktarė Sleiter priėjo arčiau ir sutūpė prie kapo. Po sekundėlės prie jų prisijungė Kenetas Morganas.

— Štai čia. — Fotografas atsargiai nubraukė plaukų sruogą ir parodė mažą, juodą kvadratinę dėžutę, dydžio sulig standartine „Lego“ kaladėle.

— Leisk pažiūrėti, — ištara Morganas ir pagriebė naujas latekso pirštines. Jis priėjo dar arčiau karsto ir pabandė paimti daikčiuką, bet dėžutė nė nekrustelėjo. — Neišsiima, — pranešė vyriausiasis kriminalistas. — Manau, ji priklijuota prie dėžės.

— Kas čia per velnias? — paklausė daktarė Sleiter.

— Nesu visiškai tikras, — atsakė Morganas ir palinko virš karsto, stengdamasis geriau įsižiūrėti. Tada ir pastebėjo mažytį

apvalų lęšį ant dėžutės. Kriminalistas sustingo ir pažvelgė į daktarę Sleiter nuostabos kupinomis akimis.

— Manau, tai kamera, daktare. Tiesioginės transliacijos kamera. Tas, kas už viso šito stovi, ne tik palaidojo šią vargšę gyvą. Žudikas stebėjo, kaip ji mirė.

8

Antradienis, gruodžio 8 d.

Barbara Bleik, Los Andželo policijos departamento Apiplėšimų ir žmogžudysčių skyriaus kapitonė, didžiąją ryto dalį praleido eiliniame biudžeto svarstymo posėdyje. Jam pasibaigus kapitonė Bleik numetė aplanką su dokumentais ant stalo ir nudrožė tiesiai į Hanterio ir Garsijos kabinetą.

— Gerai, — ištarė ji, uždariusi duris sau už nugaros.

Ilgus, tamsius plaukus kapitonė Bleik buvo susirišusi į tvarkingą uodegą ir taip atidengė spindinčius sidabrinius auskarus, kabančius mažyčiuose ausų speneliuose. Viršininkė segėjo tamsiai mėlyną, į apačią siaurėjantį sijoną. Po atsagstyto švarku matėsi balta šilkinė palaidinė.

— Kas per aplankas buvo ant mano stalo šįryt? „Žudymo dienoraštis“? Dukmeidžine rastas negilus kapas? Gyva palaidota moteris? Kas per velnias? — Ji pakėlė rankas delnais į viršų.

Hanteris papasakojo kapitonei visą istoriją.

— Ir kur tas dienoraštis dabar? — paklausė ši, kai detektyvas baigė pasakoti.

— Kriminalistikos DNR laboratorijoje, — atsakė Garsija. — Bet šiandien turėtume gauti visų puslapių nuotraukas.

— O kas ta moteris... kas auka, ar žinome?